

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 48. De Pœnitentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

sensu accipi potest, si verba de infanti-
 bus Paganorum, aut aliorum, quorum Sæculum II.
A. C. 197.
 educatio periclitabatur, intelligas. Nec
 minus in Adultis necdum conjugatis Ba-
 ptismum differendum putat, usque dum
 vel nubant, vel in continentia sint pro-
 bati. Tum pergit: *Siquis Baptismi Di-
 gnitatem, & Præstantiam intelligat,
 hunc suscipere potius verebitur, quam
 differri. Solemnis ad baptizandum dies*
est Pascha, & omne quod sequitur in-
tervallum usque ad Pentecosten. Potest
tamen Baptismus omni tempore, & bo-
ra conferri. Baptizandus multis ora-
tionibus, jejuniis, genuflexionibus, vigi-
liis, & omnium peccatorum suorum
commissorum confessione se præparet;
non modicam sibi fieri gratiam intelli-
gat, si confessio peccatorum publica non
requiratur.

c. 19.

c. 20.

§. XLVIII.

*Tractatus Tertulliani de Pœni-
tentiâ.*

In libro de Pœnitentiâ primo agit de c. 3. 4. de
pœnit. c. 6.
 hac virtute generaliter, aitque tam
 pro peccatis corporis, quam mentis, ac-
 tionis, & cogitationis vel voluntatis
 pœnitentiâ esse necessariam; tum de
 pœnitentiâ loquens, qua ad Baptis-

Yy 2 mum

Sæculum II.
A. C. 197.

mum præparamur, se præprimis Catechumenis scribere, ait, illis, qui spe Baptismi de remissione peccatorum suorum securi, se ad tempus pravis affectibus indulgere posse putabant, & veniam obtenturos absque dato pretio, quod est pœnitentia; ad hos inquit: *Potestis quidem Ministrum Baptismi promissis vestris decipere, Deus autem non communicat thesaurum suum, qui dixit, margaritas non esse ante porcos projiciendas. Hinc tot sunt, qui post Baptismum relabuntur. Non ideo lavamur, ne ultra peccemus, sed quia peccare cessavimus, & quia in corde jam mundati sumus; si non nisi post acceptum Baptismum a peccatis abstinemus, id magis necessitate, quam amore innocentiae fieri videbitur.*

c. 7. Inde ad pœnitentiam transit, quæ Baptismum sequitur, seque de ea invitum mentionem facere fatetur; valde enim optandum esse, ut nulla pœnitentia, quæ primam sequitur, Christiani indigerent; & merito timendum, ne, dum secundum peccati remedium ostendit, aliquod dari spatium simul monstret, ubi alterius spe veniæ peccari possit. *Deus, inquit: malitiam, & conatus Dæmonis sciens, clausa jam veniæ janua, & præcisata alterius Baptismi spe, quasi rimam secundæ*

cundæ pœnitentiæ pro una tantum vice patefacit. Hic de publica pœnitentia loquitur, quæ, prout omnes Theologi noverunt, una solum vice concedebatur. Tum in hunc modum prosequitur: Quo hujus secundæ, & unicæ pœnitentiæ angustior est semita, eo graviore labore tenetur; non sufficit, si hujus pœnitentiæ dolor intra conscientiam contegatur, sed externis actionibus exprimi debet. Hoc græco vocabulo exomologesis dicitur, estque exercitium, quo hominis arrogantia dejicitur, & humiliatur; in hac pœnitentia modus vivendi præscribitur, movendæ Dei Misericordiæ aptus; vestis, alimenta sunt luctui convenientia; pœnitentis est in sacco, & cinere jacere, squalido corpore, spiritu tristi; victus sit simplex solummodo sustentandæ vitæ necessarius; pœnitens frequenter oret, & jejuset, gemat, ploret, diu noctuque ad DEUM clamet, coram Presbyteris prosternatur, coram amicis DEI genuflectat, omnium fratrum auxilium, & preces imploret. Eos deinde arguit, qui vel culpabili verecundia, vel metu sensualis afflictionis pœnitentiam differabant.

Sæculum II.
A.C. 197.

August. E-
pist. 54. ad
Marc. c. 7.

c. 9.

c. 10.

c. 11.